

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

P ante EO

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

Poenuria. Ibidē

Poenus. Ibidem
 Poenus tam maf. q̄ foe. gñis est: testibz Priscia. & Seruio sup lib. i. æneid. Plau. in Pseudulo. Nisi mihi annuus penus hic ab amatoribz cōgerat: cras populo prostituam vos o puellæ. Lucilli magna penus paruo spacio cōsumpta peribit. Penus tā secūda q̄ quarta decli. declinari p̄tite: ste Prif. & hoc penus huius penoris: auctōribz Capro: Donato: Ser. & hoc Penū hui⁹ peni. et hoc penu indeclinabile: teste Priscia. Perfi⁹. In locuplete penu defensis pinguibz vmbz. Cæsar. Stabo in orōne: qua Sulpicio rīdet. Dein de p̄pinquos vestros Messallas domo deslagra: penore volebam⁹ priuare. Aphra. in talione. Vos qbus cordi est intra tunicā man⁹ lēua: dextra in penū herile. Notandū q̄ penora p̄prie dicunt res necessariæ ad victū quōtidia nū: auctōre Pōpe. Vñ Cic. de natura deorū ait Penus est om̄e q̄ vscunt hoies. Locus aut vbi penus reponit: penariū vocat. Var. de ling. la. ti. Penariū loc⁹ est vbi pen⁹ reponit: ē est edulia ad victū p̄nētia: q̄ & penari⁹ dict⁹ est: teste Fe. in hęc p̄ba dicēte. Penora dicunt res necessariæ ad victū quōtidianū: & loc⁹ earū penari⁹. Penariū cū duplicato n: pennaz est repositoriū. Penis foe. gñis est. Vñ Festus ait. Penis cauda appellat a p̄dendo dicta: p̄mentula aut maf. rectius q̄ foe. gñe p̄feri. Iuue. saty. vi. Nouerūt Mauri atqz Indi: quē Pfallia penem. Mar. Oc currit aliqz inter ista Draucus. Cui⁹ resibulauit turgidū faber penem. Penis format p̄ diminutionē Peniculus & hoc penicillū. q̄d Vgu. hoc penicillū: & hęc penicilla hui⁹ penicillæ declina ri p̄cipit: Fest⁹. Peniculi spōgiæ lōgæ p̄pter similitudinē caudaz appellatē sunt. Pēna & pin na cū geminato n acutū fcat: teste Quinti. li. i. Vñ securis vtrinqz hñs aciem bipēnis vocat. Et illos Quinti. errare dixit: q̄ a pinnis duabus hoc esse biennnis nomē existimāt. Pennas fluuiū esse volūt: hoc ē nō etiā pinna. ergo generale ad pinna nomē: & ad plumas dixerim Inde fit diminutiue Pēnula: siue pinnula: q̄ sūma ps auris ab acuitate dicta est. Quare errauerūt Brito & Mamotre⁹ sup illud Leuitici. ca. xi. Cūcta que nō habēt pēnulas & squamas in aquis polluta erūt: dicētes ibi pinnulas legēdū esse nō pēnulas vñqz ignorātes: pēnulas idem fcare qd pinnulæ. Hęc penula cū vnico n: genus est vestimēti. de qua Iuue. saty. v. Et multo stilarēt penula limbo. Penes p̄positio est actō deferuēs. Poene aduerbiū est remissiuū: & format cōparatiuū poenior: suplatiuū poenissim⁹ teste Prif. li. iij. vbi etiā dicit: q̄ strenu⁹: arduus: egregi⁹: industrius: innoxius: p̄petu⁹ formant sua cōparatiua: strenuior: arduior: egregior: iudustrior: innoxior: p̄petuior. Peni⁹. i. secretus:

format cōparatiuū poenior: suplatiuū poenissim⁹: testē Prif. li. i. p̄fato. Poena cū ce diphi: ḡgē ci πoivx norū est qd fcat. neqz a p̄do descēdit vt cū Catho. Vgu. sōniauit. Poena itē eadē scriptura paphrica ponit. A q̄ sit Poenus: poenit⁹ puni⁹: teste Ser. Vir. Punica regna vides. Punī cū: libi gen⁹ est: teste Festo. Poena itē insula qdā est ab occasu Mauritanie Tingitanæ etiā ex teriori mari: teste Pto. Penates inquit Fest⁹: alij volūt vt habeat noiatiuū singlarē: hic penas. alij hic penat⁹. At vñ Prif. vbi de actis plibus in is & in es terminat: differit. Penatis (inqt) antiqui in recto protulerūt. Sed alibi: vbi de gñis plalibz cōcisis tractat ait. penas ḡto penatū format p̄ penatū. Fest⁹. Penetralia sūt penatū deo rū sacra. Penuria cū vnico n a ḡeco trahit: auctōre Ser. Festus aut latinū vult eē vocabu. Ait em̄ poenuria. i. qd poene min⁹ sit q̄ necesse est: q̄re a penore nō descēdit: vt cū Catho. Vgu tio voluit: maxie cū pen⁹ primā corripit syllā. poenuria vñ illā pducit. Hora. feri. i. Supmū tps: ne se poenuriā vici⁹: opprimeret metu: bat

P ante EO

Pceon. Regre in dictiōe pcean.

Pceones. Ibidē

Pceonia. Ibidem

P ante EP

Peplum. Reg. in dictiōe peplus.

Peplus inqt Lau. in Raudēsem: illū videlicet car pēs: q̄ neu. peplū gñe ptulit maf. gñis est: quia cōfratrē meū inrudite carpsisti patiaris obsecro velle doceri. Ser. sup li. i. ænei. peplū inqt p̄prie est palla dicta scēminea Mineruæ p̄secrata Plaut⁹. Nunq̄ ad ciuitatē venio: nisi quōd inserē peplū. Virgi. ad Messalā. Magna gigāteis ornant pepla tropheis. Ergo & pepl⁹ masculino: q̄ græci gñe p̄ferūt: & neutro: q̄ Latini peplū dicūt: declinari recte poterit. Quin & græci vti masculino: ita & neutro p̄ferre cōsueuerunt

P ante ER

Pera saculus dī: & pducit primā syl. prudērius in Psychomachia. Ingressur⁹ iter perā ne tollito. Mar. Dormiat et tetrico cū cane pera rogat Pera græcū qdēz vocabu. est. neqz a πēpi p̄positiōe descēdit: vt Vgu. sōniauit. Pero huius peronis: genus est calciāmēti: & primā syllabam pductā habet. Iuuenā. Per glaciē perone tegi. Vir. lib. gnei. vij. Crudus tegit altera pero. Fuit etiā pero nomē p̄priū mulier⁹ matris Alphesibæ: & facit i p̄to perus. sic Sappho et Māto Perconto. Regre in dictiōe percontor

Percōtor aris qñ quærere fcat cōe p̄bū est: teste Probo: sed & p̄contō tas veteres p̄tulerunt. teste Marcel. Næuiū inducente dicentē lib. p̄nici belli. ij. Blande & docte p̄contat.

Perdix maf. & foe. gñis apud antiquos fuit: testibus Capro & Probo. Vñ & Sta. ait in siluis.

N iij